

Arrest

nr. 98 254 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY, die loco advocaat P. DONNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Grozny.

In oktober 2003 kwam uw vrouw E., jullie dochter N., en uw moeder A. tijdens een verkeersongeval op de Baku-Rostov snelweg (tussen Atchkoi-Martan en Shaami-Yurt) om het leven toen hun minibus werd aangereden door dronken Russische militairen.

De chauffeur van de minibus werd vervolgd en 5 à 6 maanden na het ongeval onterecht veroordeeld tot 2 à 3 jaar tijdens een rechtszaak in Atchkoi-Martan.

Uw zus wou gerechtigheid en diende – tevergeefs – klacht in bij het Opperste Gerechtshof in Tsjetsjenië en later bij het Opperste Gerechtshof in Rusland. Uw zus diende eveneens klacht in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg.

In de lente van 2005 kwamen Russische militairen u thuis zoeken maar u was toen bij uw oom. Uw zus vertelde u dat uw auto gevuld met explosieven nabij de militaire kommandatura was gevonden. De autoriteiten dachten dat u wraak wou nemen voor de dood van uw gezinsleden.

U bleef enkele dagen bij uw oom wonen.

Hierna trok u in bij een vriend in Ingoesjetïë. U woonde er ongeveer 1 jaar.

Nadat de burens vragen begonnen te stellen besloot uw oom dat het beter was dat u wegluchtte.

In augustus 2006 ontvluchtte u uw land van herkomst.

Op 22 augustus 2006 startte u uw asielprocedure in België.

U bent in het bezit van de volgende documenten : foto's van de minibus die betrokken was bij het verkeersongeval waarbij uw vrouw, jullie dochter, en uw moeder om het leven kwamen, een attest dd. 14/01/2004 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken m.b.t. verkeersongeval, de overlijdensaktes van uw dochter en uw moeder, een medisch attest betreffende het overlijden van uw vrouw, een forma 9, en een kopie van uw rijbewijs."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst de problemen betreft die u ondervond in de lente van 2005. U werd er toen van verdacht een bomaanslag te willen plegen nadat uw wagen gevuld met explosieven nabij de kommandatura was gevonden.

Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen dienen er echter ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld waardoor de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen die u in 2005 zou hebben gekend compleet worden ondermijnd.

Zo verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS dd. 21.08.07 (II) p. 9-11) wat betreft de manier waarop u vernam dat Russische militairen bij u thuis waren langsgelopen op zoek naar u, dat uw zus langskwam bij uw oom waar u toen was en u toen vertelde wat er was gebeurd.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 12) stelt u daarentegen dat toen u thuis kwam uw zus u vertelde dat Russische militairen naar het huis waren gekomen op zoek naar u.

Bij confrontatie blijft u bij de versie die u gaf voor het CGVS en stelt u (CGVS II p. 26) dat u nog heel goed weet dat uw zus toen naar uw oom kwam om dit u te vertellen, hetgeen echter bovenvermelde tegenstrijdigheid niet weerlegt.

Meer nog, voor het Commissariaat-generaal verklaart u (CGVS dd. 04.09.12 (III) p. 5) dat u toen gewoon op bezoek was bij uw oom toen uw zus langskwam en u dit vertelde waarna u enkele dagen ondergedoken bij deze oom bleef.

Eerder had u echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 12) gesteld dat toen u thuis kwam en uw zus u vertelde dat Russische militairen voor u waren langsgelopen, u besloot om niet langer in uw huis te blijven en u ging onderduiken bij uw oom.

Hieruit blijkt overduidelijk dat u twee verschillende versies geeft over de manier waarop u voor het eerst vernam dat u werd gezocht door Russische militairen.

Voorts stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 13) dat u van uw oom vernam dat u nog van andere ontlopfingen verdacht wordt.

Voor het Commissariaat-generaal ontkent u echter (CGVS II p. 18) dat uw oom u dergelijk iets zou gezegd hebben.

Bij confrontatie bleef u erbij dat uw oom nooit verteld heeft dat u nog verdacht werd van andere ontploffingen, hetgeen echter niet te rijmen valt met uw bovenvermelde bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Meer nog, bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u (DVZ p. 13) dat u via uw oom vernam dat de militairen nog meermaals naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u.

Bij latere bevraging voor het Commissariaat-generaal verklaart u hieromtrent (CGVS III p. 5) dat uw oom u toen zei dat militairen in militair uniform bij u thuis langskwamen. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter aanvankelijk (CGVS II p. 19) dat u via uw oom vernam dat er nog mensen naar u kwamen vragen maar dat u niet weet of ze van de autoriteiten waren en dat ze geen uniformen droegen.

Verder stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 13) dat uw rijbewijs nog in uw wagen lag die men wilde gebruiken voor een aanslag.

Voor het Commissariaat-generaal (CGVS III p. 5) verklaart u dat u in 2010 uw rijbewijs bij het gemeentehuis heeft omgeruild voor een Belgisch rijbewijs. U stelt dat u dacht dat uw rijbewijs in de wagen lag maar dat achteraf bleek dat het nog thuis lag en het u werd opgestuurd in 2010.

Deze bewering valt moeilijk te rijmen met uw stelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw rijbewijs nog in uw wagen lag die men wilde gebruiken voor een aanslag, "wat van mij nog meer een verdachte maakte".

Meer nog, doorheen uw verschillende gehoren bij de Belgische asielinstanties legde u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af omtrent de identiteitsdocumenten waarover u beschikte in Tsjetsjenië.

Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS dd. 27.09.06 (I) p. 3-4) dat u in de jaren '90 uw Sovjet paspoort verloor en hierna nooit meer een ander paspoort noch één of ander identiteitsdocument heeft gehad buiten uw rijbewijs. Bij identiteitscontroles toonde u uw rijbewijs en een attest dat geldig was tot 2002-2003 waaruit bleek dat u niet had deelgenomen aan de oorlog, hetgeen afdoende was.

Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelt u (CGVS II p. 17-18) echter dat u na het 2de Tsjetsjeense conflict een forma 9 had, een identiteitsdocument ter voorlopige vervanging van uw paspoort, die u telkens om de zes maanden diende te verlengen hetgeen u deed tot uw problemen in 2005 begonnen.

Bij confrontatie verklaart u (CGVS II p. 27) dat u in uw vorig gehoor daar wel melding van had gemaakt, hetgeen echter niet te rijmen valt met uw uitdrukkelijke verklaring afgelegd tijdens uw eerste gehoor (CGVS I p. 3), m.n. dat u na het verlies van uw paspoort nooit nog één of ander identiteitsdocument heeft gehad.

Tijdens uw laatste gehoor voor het Commissariaat-generaal legt u een forma 9 dd. 21/07/2001 neer die geldig was tot 31/12/2001. U stelt (CGVS III p. 3) dat deze forma 9 de laatste was die u bezat en u hierna geen verdere verlengingen van een forma 9 heeft bekomen.

Bij confrontatie met uw opeenvolgende onderling incoherente verklaringen in de loop van drie CGVS-asielgehoren (1. u verklaarde enkel te beschikken over een rijbewijs en een bewijs dat u niet aan de oorlog had deelgenomen. 2. u verklaarde over een forma 9 te hebben beschikt, die u zesmaandelijks telkens had laten verlengen, dit tot uw problemen begonnen in 2005 3. u verklaarde over een forma 9 te beschikken die u voor het laatst tot december 2001 had laten verlengen) verklaart u (CGVS III p. 6) niet meer te weten tot wanneer u de forma 9 heeft laten verlengen, hetgeen niet te rijmen valt met uw aanvankelijke uitdrukkelijke bewering dat u na eind 2001 geen forma 9 meer bekam.

Dergelijke incoherente verklaringen betreffende de identiteitsdocumenten waarover u beschikte na het 2de Tsjetsjeense conflict tasten uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aan en leiden tot het vermoeden dat u toen over een Russisch intern paspoort beschikte.

Er blijkt immers uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat er in Rusland een legitimatieplicht bestaat voor iedereen die ouder is dan 14 jaar en dat deze legitimatieplichtigen te alle tijde een binnenlands paspoort dienen te kunnen tonen.

De ondersteuning van uw asielrelaas met documenten is niet enkel van belang voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie. Het niet neerleggen van het binnenlandse paspoort kan erop wijzen dat u bepaalde informatie wil achterhouden zoals een langdurig verblijf elders in de Russische federatie of de (verzwegen) afgifte van een internationaal paspoort en u aldus uw volledige medewerking niet wil geven aan de bevoegde asielinstanties die dienen te oordelen over uw aanvraag.

Een dergelijke houding valt helemaal niet te rijmen met de medewerkingsplicht die kan worden verwacht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden alvast niet kunnen worden verklaard door het tanen van het geheugen na verloop van lange tijd sedert de aangehaalde asielfeiten.

Voor wat betreft de tegenstrijdigheden aangaande de locatie (namelijk op uw ouderlijk adres dan wel reeds op uw uiteindelijk schuiladres) waarop u vernam dat Russische militairen u hadden pogen te vatten op uw ouderlijk adres, aangaande het al dan niet verdacht worden van betrokkenheid bij andere explosies, en aangaande het profiel van de personen die later op uw thuisadres naar u waren komen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze tegenstrijdigheden geen details betreffen maar betrekking hebben op de essentie van de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Verder, het feit dat er aangaande uw identiteitsbewijzen drie verschillende versies werden genoteerd, is incompatibel met de idee dat door het tanen van het geheugen doorheen de jaren, bepaalde details in de herinnering zouden vervagen.

De door u neergelegde bewijsstukken kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De forma 9 en een kopie van uw rijbewijs, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

De overige bewijsstukken (foto's van de minibus die betrokken was bij het verkeersongeval waarbij uw vrouw, jullie dochter, en uw moeder om het leven kwamen, een attest dd. 14/01/2004 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken m.b.t. verkeersongeval, de overlijdensaktes van uw dochter en uw moeder, een medisch attest betreffende het overlijden van uw vrouw) leveren informatie m.b.t. het overlijden van uw vrouw, jullie kind en uw moeder in een verkeersongeval. Er kan begrip worden opgebracht voor de tragische impact van deze gebeurtenissen op u maar dit verkeersongeval wijst niet op een systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U bleef hierna nog bijna drie jaar in Rusland waaruit blijkt dat dit incident toen geen reden was om uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te zoeken.

Uw verklaring (CGVS I p. 9; CGVS III p. 4) dat de autoriteiten mogelijks dachten dat u met uw auto vol explosieven een wraakactie wou uitvoeren omwille van de dood van uw gezinsleden, is een louter vermoeden.

Aangezien er omwille van de bedrieglijkheid van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas over uw inverdenkingstelling van een mislukte bomaanslag, kan er logischerwijze geen verband worden gevonden tussen beide incidenten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat een beslissing tot erkenning als vluchteling niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielpcedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 oktober 2012 een schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden, laat verzoeker gelden dat hij vaststelt (zie het verzoekschrift, p. 4) dat de commissaris-generaal *“het dossier van verzoeker gedurende jaren onaangeroerd heeft gelaten”*, wat volgens hem *“haaks (staat) op de verplichting tot zorgvuldig handelen in hoofde van de overheid”*.

Volgens verzoeker (zie p. 4) *“zijn er weinig tot geen tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas en zo er kunnen weerhouden worden, zijn deze eenvoudigweg verklaarbaar door het lange tijdsverloop in casu”*. Verder wijst verzoeker op de traumatische ervaring van hetgeen hem overkomen is, wat (zie p. 4) *“een negatieve impact op het reproductievermogen heeft”*.

Betreffende de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad waarin volgens hem wordt gesteld (zie p. 5) *“dat de situatie in Tsjetsjenië zorgwekkend blijft en dat uit bovenvermelde informatie blijkt dat voorzichtigheid geboden is bij de beoordeling van de asielaanvragen”*; verzoeker laat gelden dat deze tekst haaks staat op de bestreden beslissing.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing gebaseerd is (zie p. 5) *“op foutieve, minstens onvolledige feiten”*, niet naar recht verantwoord is en moet worden *“vernietigd”*.

Verzoeker vraagt tot slot evenwel om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst ernstige tegenstrijdigheden vast met betrekking tot de manier waarop verzoeker vernam dat Russische militairen hem thuis waren komen zoeken.

Bovendien wees de commissaris-generaal erop dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat hij van zijn oom vernomen had dat hij nog van bomaanslagen verdacht werd, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal ontkende dat zijn oom hem zoiets gezegd had.

De commissaris-generaal merkte op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij via zijn oom vernam dat de militairen nog meermaals naar zijn huis zijn gekomen om hem te zoeken; verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal dat zijn oom hem zei dat mannen in militair uniform langskwamen, terwijl verzoeker aanvankelijk op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij via zijn oom vernam dat er nog mannen naar hem kwamen vragen maar dat hij niet weet of ze van de autoriteiten waren en dat ze geen uniformen droegen.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn rijbewijs; op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij in 2010 zijn rijbewijs in België op het gemeentehuis omruilde voor een Belgisch rijbewijs, terwijl verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat zijn rijbewijs nog in zijn wagen lag die men in zijn land van herkomst wilde gebruiken voor een aanslag, wat volgens hem *“van mij nog meer een verdachte maakte”*.

De commissaris-generaal merkte tevens op dat verzoeker, doorheen zijn verschillende verhoren bij de asielinstanties, tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde omtrent de identiteitsdocumenten waarover hij beschikte in zijn land van herkomst. Deze incoherente verklaringen omtrent de identiteitsdocumenten waarover verzoeker beschikte na het 2de Tsjetsjeense conflict, tasten volgens de commissaris-generaal zijn geloofwaardigheid ernstig aan en leiden tot het vermoeden dat verzoeker toen over een intern paspoort beschikte.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, dat er in Rusland een legitimatieplicht bestaat voor iedereen die ouder is dan veertien jaar en dat deze legitimatieplichtigen te alle tijde een binnenlands paspoort dienen te kunnen tonen.

Het niet neerleggen van het binnenlandse paspoort kan volgens de commissaris-generaal er inderdaad op wijzen dat verzoeker bepaalde informatie wil achterhouden zoals een langdurig verblijf elders in de Russische federatie of de (verzwegen) afgifte van een internationaal paspoort.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal *“het dossier van verzoeker gedurende jaren onaangeroerd heeft gelaten”*. Volgens hem *“zijn er weinig tot geen tegenstrijdigheden in zijn asielaanvraag en zo er kunnen weerhouden worden, zijn deze eenvoudigweg verklaarbaar door het lange tijdsverloop in casu”*. Verder wijst verzoeker op de traumatische ervaring van hetgeen hem overkomen is, wat volgens hem *“een negatieve impact op het reproductievermogen heeft”*.

De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker, die verklaart te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven zo deze gebeurtenissen zich werkelijk hebben voorgedaan.

Verder benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring en ondanks *“het lange tijdsverloop in casu”*, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen.

In acht genomen wat voorafgaat, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Betreffende de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van 12 maart 2012, waarin volgens hem wordt gesteld *“dat de situatie in Tsjetsjenië zorgwekkend blijft en dat uit bovenvermelde informatie blijkt dat voorzichtigheid geboden is bij de beoordeling van de asielaanvragen”*; verzoeker laat gelden dat die tekst haaks staat op de bestreden beslissing.

Vooreerst merkt de Raad op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Verzoekers citaat uit het voormeld arrest toont bovendien geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Uit die informatie vervaardigd in het administratief dossier blijkt dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens de verhoren op 21 augustus 2007 en 4 september 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, het eerste verhoor daarbij in bijzijn van zijn advocaat.

Waar verzoeker aanvoert dat hij -te- lang heeft moeten wachten op een beslissing omtrent zijn asielaanvraag stelt de commissaris-generaal terecht dat een beslissing tot erkenning als vluchteling niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van de asielaanvraag; de asieldiensten zijn enkel bevoegd om het risico op vervolging te beoordelen. De behandelingsduur houdt geen schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE